

## Răgaz

Nițu Cristina

---

Azi am vrut să dau iubirea la gunoi  
Cu tot cu minciunile ei-doar noroi.  
I-am zis că mă obosește  
Și că nu o mai suport.

Dar încăpățânata  
S-a agățat de mine  
Mi-a sfâșiat pielea cu ghearele ei  
Și am plesnit-o fără să vreau  
De-a căzut brusc la pământ  
Și a început să plângă...  
Iubirea să plângă?  
Cine a mai auzit una ca asta?

Un fior mi-a străpuns epicentrul  
Și un hău s-a strecurat prin coaja inimii...  
Ce am făcut?

M-am aplecat încet către iubire  
Și am încercat să îi pun mana pe obraz  
Dar m-a respins cu nepăsare  
Și cu privirea-i rece de topaz.

În jurul meu și al ei  
Doar tăcere a rămas  
O priveam uimită:  
Știam că e-un impas.

Și cum să fac s-o înduplec  
Ca să mă înțeleagă  
Că nu e niciun suflet  
Pe ea s-o îmblânzească...

Șiraguri mii de lacrimi  
Din mine au podidit  
Obraji-mi ard în flăcări  
Tălpile mi-au zidit.

Ce vrei de la mine?  
Am strigat-un ultim glas.  
Credeam mereu în tine,  
Acum ce mi-a rămas?

Nebune stăm noi două,  
Uitate în colț de lume.  
În loc să ne ascundem  
Mai bine hai un pas!

Și incet-incet ne ridicăm  
Vântul ne dă răgaz  
Și timpul vrea să ne-mpăcăm  
Cât ceru-i sfânt zăgaz.